

Hovedredaktør. Det ærede Medlem har i sit Blad skrevet en Artikel, som i høj Grad har forbavset mig. Jeg hører til dem, der gerne vil tænke godt om mine Medmennesker og ikke mindst om det ærede Medlem, især naar hans Tanke bevæger sig med saa stor Velvillie om Præstestanden. Naar han har været saa omhyggelig for Præstestanden, er det rimeligt, at vi andre igen er en lille Smule omhyggelige for ham. Jeg vil derfor gaa ud fra, at det ærede Medlem — han hører jo til the upper ten, til den bedre Del af Samfundet — i disse trange Tider ikke har nøjedes med alene at stille Krav til Samfundet og at sige, hvad Samfundet skal gøre for de nødlidende, men at han ogsaa selv som den forholdsvis velstillede Mand, han er, har bragt personlige Ofre for at lindre Nøden. Saaledes tænker jeg, at det maa være, thi ellers har jeg lidt ondt ved at forstaa, at han har kunnet blive saa forarget i sit Inderste, som jeg af denne Artikel kan skønne, han maa være blevet. I sin Artikel, jeg tror, den stod i Bladet den 1. Oktober, beskylder det ærede Medlem Præsterne for at være Folk, som med mindre godt Hjertelag profiterer af Brødfordyrelsen og af den høje Tiende, som de samler ind med koldt Blod uden at bryde sig det mindste om de Stakler, der intet har at spise, og som lider Nød. Det lyder jo rigtig kraftigt, og det er i alt Fald den Tankegang, det ærede Medlem der tillægger Præsterne. At han har været forarget i sit Hjerte, kan vi se af, at han spørger, om denne Lønforhøjelse ikke er forargelig og umoralisk, og det svarer han selvfølgelig Ja til. Det er den danske Præstestand, som baade forarger og er behæftet med Umoralitet. Det er jo ikke Smaating. Jeg maa sige, at uagtet jeg har bestræbt mig for ogsaa at tænke vel om det ærede Medlems Forhold til det ottende Bud — for det gælder jo ogsaa for ham —, saa har jeg lidt ondt ved at sætte mig ind i, at det ærede Medlem har været i helt god Tro. Her er det, jeg vil henvende mig til den højtærede Kultusminister, hvis det ikke skulde lykkes mig at overbevise det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds, om hans gode Assistance. Jeg kunde for saa vidt ogsaa gerne henvende mig til det ærede Medlem fra Hornslet (Povlsen) og det ærede Medlem fra Vordingborg (Dahl), der ganske sikkert ved Besked om de Ting. Jeg havde egentlig haabet paa, at det ærede Medlem fra Hornslet i sin Ordforertale i Gaar skulde være kommet til

at røre ganske lidt derved, men det kan jo være, at han ikke har lagt Mærke til den Side af Sagen. Det forholder sig nemlig saaledes, at der er noget, som hedder Tiendeafsløsningsloven, og den Lov kan det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds dog ikke være helt ukendt med, al den Stund han ogsaa sad i Tinget i 1903, da den blev vedtaget, og den har sat sig Spor paa enhver Finanslov siden den Tid, altsaa nu ikke mindre end 11 Omgange. Denne Lov har virkelig i denne Sag ikke lidt at betyde, for den betyder i Øjeblikket — jeg har forhørt mig om det hos Landbrugsministeriet —, at til 1. Januar 1915 vil Tienden være afløst i 1,630 Sogne og uafløst i 115; altsaa de afløste Sognetienders Antal er omtrent 15 Gange saa stort som de uafløstes. For at faa en lille Kontrol dermed forespurgte jeg paa Bispekontoret i Aarhus, og der viste det sig, at af 352 Sogne var der afløst i 332; det er omtrent det samme Forhold, saa jeg tvivler ikke om, at Tallene passer. Men overalt, hvor Tiendeafsløsning har fundet Sted, er der ikke noget for Præsterne at gøre i Anledning af den høje Tiende, for der er Tienden fastsat efter Kapitelstaksterne for det Tiaar, der blev fastslaaet i Tiendeafsløsningsloven; for deres Vedkommende falder altsaa Brødfordyrelse og kort sagt hele denne Forargelighed og Umoraliskhed bort med det samme. Endvidere tør jeg sige, at for alle Bypræsternes Vedkommende med Undtagelse af dem, der har Landsogne, betyder Tienden heller ingenting. Ogsaa for deres Vedkommende falder da de Bemærkninger, som er rettede mod hele den danske Præstestand, bort. Og hvis jeg nu anstiller en lille Sandsynlighedsberegning over, hvor mange Præster der muligvis kan falde ind under denne Anklage, at de lovlige faar deres Løn noget forhøjet, fordi Tienden formodentlig bliver lidt højere i Aar end i tidligere Aar, kommer jeg til det Resultat, at der vil blive omtrent 50 af Landets 1,300 à 1,400 Præster, som faar nogen Gavn af den forhøjede Tiende, og disse 50 er jeg ikke en Gang sikker paa, for det kan gerne træffe, at en Del af dem kommer ind under den nye Præstelønningslov. I saa Fald skal Tallet være noget mindre end 50, men for at være paa den sikre Side har jeg holdt mig til dette Tal.

Man vil altsaa se, at i den frygtelige Anklage, som det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds har ment at kunne rette mod den danske Præstestand, vil der, hvis vi skal udtrykke det matematisk, være